

Kézt rántottak nagy hevületükben. Erre a közjegyzőt is elhagyta hidegvére. Kivette íróasztalából a revolvert, míg az irodista szétválasztotta a haragosokat.

— Rendőrt hivatok, ha még egy goromba szót hallok! — fenyegette meg őket a közjegyző. Erre lehült a testvérpár dühe.

— Ha veszekesznek és perre viszik a dolgot, — folytatta a közjegyző, — rosszabbul járnak, mintha akárhogy is megegyeznének. En a békés megegyezést ajánlanám...

János is elgondolta, ha a pör viszi el az egészet, meg nem maradhat az asszonytól. Péter is riadtan gondolt arra, hogy pörös-ködésre költse el a kis hagyatékot.

S néhai özvegy Pap Simonné, született Hornyik Borbála hagyatékát nagynehezen kétfelé osztották. Péter kapta a szőlőföld kétharmadrészét, míg Jánosnak egyharmada, a nyugati fásabb rész, nem egészen a kunyhóig, (ott egy kis csücsök maradt északon a kunyhóhoz) — és a kis ház jutott. A ház belső berendezését: néhány darab penészes bútort szintén megfeleltek.

De a mérnök által meghúzott határmegyén, szögesdróttal kerítette el egymástól földjét a két testvér.

LATÁK ISTVÁN

Háború volt

**Háború volt mindig éltem
Legszebb gondolatja,
Háború, hol vérét a szív
Szabadságért ontja.**

**Egy szentség van a világon,
Melyért fegyverünkkel,
Sírunkat megásni méltó,
Melyért véreznünk kell.**

**Ez a szentség a szabadság!
Órültek valának
Mindazok, kik más egyébert
Éltet áldozának.**

**Békét, békét a világnak,
De ne zsarnok kényttől,
Békét csupán a szabadság
Fölszentelt kezéből.**

**Majd, ha így lesz a világon
Általános bébe,
Vessük akkor fegyverünket
Tenger fenekére.**

**De míg így nincs, addig fegyvert,
Fegyvert mindhalál'ig!
Tartson bár a háború az
Ítélet napjáig!**

PETŐFI SÁNDOR